

Arrest

nr. 138 727 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X
2. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, en die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. FAWZI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 31 mei 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

Meneer verwijst naar zijn asielverhaal doch er dient opgemerkt te worden dat hij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat het aanhalen van medische elementen betreft: hiervoor dienen betrokkenen de geëigende procedure te volgen en een aanvraag in het kader van art. 9ter in te dienen. Medische elementen worden in een aanvraag art. 9bis niet behandeld. De advocaat dient het onderscheid tussen beide procedures te respecteren. Daarenboven merken wij op dat reeds meerdere dergelijke aanvragen werden geweigerd, de laatste op 22.08.2012. Het loutere gegeven dat betrokkenen tijdelijk in het bezit gesteld werden van een Attest van Immatriculatie tijdens het onderzoek in het kader van hun aanvraag art. 9ter kan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dienen dan ook dringend gevolg te geven aan het met deze beslissing gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Overigens gaat deze stelling niet op daar betrokkenen reeds met een vals paspoort de Belgische overheid trachtten te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Zij leggen van de bewering als zouden ze niemand meer hebben in het herkomstland ook geen enkel stavingsstuk voor.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers ook op 7 maart 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

°Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee bevelen om het grondgebied te verlaten aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste en de twee andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede of de derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen excepties van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Er is in het geval van verzoekers weldegelijk sprake van ‘buitengewone omstandigheden’:

- De memorie van toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van buitengewone omstandigheden:

“Inzake de vaststelling van een prangende humanitaire situatie geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State” (Parl.ST.Doc. 51-2478/008 p.10)

De Raad van State omschrijft “buitengewone omstandigheden als omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst” (parl. ST. Doc. 2478/008 p. 11)

Het gezin [O.-E.] verblijft reeds geruime tijd in België en doet een beroep op de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert om hun aanvraag tot regularisatie uit te brengen. Het is voor verzoekers onmogelijk om de aanvraag buiten België te doen gelet op het feit dat zij op geen enkele

manier kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en zij momenteel twee zeer jonge kinderen hebben waarvan de oudste in Antwerpen naar school gaat.

Het gezin heeft haar bestaan hier uitgebouwd en de kinderen van het koppel heeft geen ander leven dan een leven in Antwerpen gekend. Ze gaan hier naar school en/of de crèche.

Meneer [O.] is naar België gekomen en heeft in België een asielaanvraag ingediend op 10 maart 2003.

De redenen voor de asielaanvraag behouden dat Dhr. [O.E.] van zijn land van herkomst te vluchten, omdat zijn leven daar ernstig bedreigd werd. Het is dan ook geen oplossing dat Dhr. [O.] het gezin [O.-E.] zal terugkeren naar Nigeria.

De buitengewone omstandigheden bestaan niet enkel uit het feit dat het leven van het gezin [O.-E.] bedreigd is, maar daarnaast kunnen zij ook niet terecht in Nigeria, aangezien daar geen enkele opvangmogelijkheid is.

Vervolgens is het ook duidelijk dat, aangezien verzoekers reeds meer dan 10 jaar in België verblijven, dat al hun belangen, sociale contacten en hun sociaal leven in België zijn gevestigd.

Bovendien laat de medische toestand van het gezin niet toe om zich voor een lange periode buiten België te begeven. Verzoekers worden nog steeds behandeld voor hun medische aandoening waarvoor zij in het verleden reeds verschillende malen een medische regularisatie hebben ingediend. Indien de behandelingen worden stop gezet, is het gevaar voor ernstige medische complicaties zeer groot.

Art. 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op Art. 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zij en hun gezinsleden wonen.

Verzoekers brengen nieuwe stukken bij waaruit blijkt dat ze weldegelijk in België verankerd zijn en dat zij dus niet kunnen vertrekken naar hun land van herkomst al daar een aanvraag tot regularisatie in te dienen.

De beslissing houdt bovendien geen rekening met het feit dat de kinderen van verzoekers in België zijn geboren en niets anders dan een leven in België kennen. De kinderen verplichten om terug te gaan naar hun land van herkomst in een situatie waar dat ze op geen enkele manier kunnen voorbereid zijn zou een ernstige schending vormen van de rechten van deze kinderen.

Zij kunnen er zelf niets aan doen dat hun situatie in België niet gereguleerd is en de impact van een verschuiving naar een land waarmee zij geen enkel ervaring mee hebben kan dermate groot zijn dat de kinderen uiteindelijk de dupe gaan zijn.

Het gezin van verzoekers is momenteel reeds verankerd in België zodat de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn niet voldoende rekening houdt met alle elementen in de zaak.

Het geheel van de bovenstaande elementen vormen weldegelijk buitengewone omstandigheden [...].

Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en

geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing tot onontvankelijkheid.

Dat de beslissing verder een uitdrukkelijk schending is van het EVRM meer bepaald van artikels 3 en 8. Door het gezin van verzoekers uit België te willen onttrekken brengt dit ernstige schade aan het gezinsleven van verzoekers.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet ook worden aangegeven dat de bestreden beslissing een administratieve beslissing is en verzoekers hun beschouwingen omtrent de motivering van rechterlijke beslissingen dus niet dienend zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. In de mate dat verzoekers de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Zoals reeds gesteld oordeelde verweerder in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers zetten uiteen dat zij reeds geruime tijd in het Rijk verblijven en dat zij belangen, sociale contacten en een sociaal leven in België hebben. Verweerder heeft met deze gegevens echter rekening gehouden en heeft geoordeeld dat verzoekers' langdurig verblijf in het Rijk en hun integratie op zich geen redenen vormen om te besluiten dat zijn hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet zouden kunnen indienen via de reguliere procedure. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk en is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In tweede instantie stellen verzoekers dat zij nog zeer jonge kinderen hebben, die steeds in Antwerpen verbleven en er naar school of de crèche gaan. Verweerder heeft echter ook dit gegeven in aanmerking genomen en erop gewezen dat niet blijkt dat deze kinderen verzoekers niet zouden kunnen vergezellen, te meer omdat verzoekers' kinderen niet schoolplichtig zijn. De correctheid van deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist.

Waar verzoekers erop wijzen dat E.O. zijn land is ontvlucht moet worden geduïd dat verweerder, op correcte gronden, aangaf dat uit E.O. zijn asielrelaas niet bleek dat hij werd vervolgd in zijn land van herkomst en dat hij geen nieuwe gegevens aanbracht, zodat dit relaas niet volstaat als argument om te betogen dat een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan worden ingediend via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun land van herkomst.

Verweerder heeft ook geconstateerd dat verzoekers hun medische situatie geen aanleiding gaf tot de conclusie dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Hij kon dan ook besluiten dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op hun gezondheidstoestand om te stellen dat het moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland in te dienen.

Verzoekers houden voor dat zij in Nigeria nergens terecht kunnen. Verweerder heeft evenwel aangegeven aan deze bewering geen geloof te hechten en dit standpunt is verantwoord, nu niet kan

worden aangenomen dat verzoekers in het land waar zij geboren zijn en het grootste deel van hun leven verbleven, op niemand een beroep zouden kunnen doen om tijdelijk te worden opgevangen.

De Raad dient er ook op te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe documenten die verzoekers voegen bij hun verzoekschrift. Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekers laat bijgevolg geenszins toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.3. Er blijkt ook niet dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat verzoekers worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoekers tonen door te stellen dat er gevallen zijn waarbij *“bepaalde personen zich kunnen beroepen op Art. 8 EVRM om te voorkomen dat zij uitgewezen worden uit het land waar zij en hun gezinsleden wonen”* daarnaast niet aan dat de in casu bestreden beslissing een niet toelaatbare inmenging vormt in hun gezinsleven. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en dat alle gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven. Er moet tevens worden gesteld dat geenszins wordt aangetoond dat verzoekers enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in hun land van herkomst of elders. Hierbij moet worden toegelicht dat verzoekers' kinderen nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan het leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat enig aspect van het privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve – laat staan een niet toegelaten inmenging – in het privé- of gezinsleven van verzoekers of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond..

4.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK